

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 27 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę z powództwa R. K. przeciwko: Agencji (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o ustalenie istnienia stosunku pracy, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe i dodatek za pracę w porze nocnej przekazał Sądowi Rejonowemu dla miasta W., VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd powołał się na podniesiony przez pozwanych, przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, zarzut niewłaściwości Sądu wynikający z zawartych przez strony umów zlecenia z dnia 12 i 13 lipca 2013 roku, wedle których sądem właściwym dla rozpoznawania sporów wynikłych z zawartej przez strony umowy jest sąd właściwy dla siedziby pozwanego w W..

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zważył, że Sądem właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji przekazując sprawę do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła w całości strona powodowa.

Zarzuciła przedmiotowemu postanowieniu naruszenie przepisu art. 200 k.p.c. w zw. z art. 202 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik powoda podniósł, że aktach sprawy nie znajduje się umowa zlecenia z dnia 13 lipca 2013 roku, którą powód zaakceptował poprzez złożenie własnoręcznego podpisu. W związku z powyższym stosunek prawny funkcjonujący pomiędzy stronami wynikał jedynie z ustnej umowy, na mocy której powód wykonywał swoje obowiązki, a pozwana wypłacała mu wynagrodzenie. Powód nie zaakceptował tym samym klauzuli prorogacyjnej, mocą której pozwana zamierzała zmienić właściwość miejscową sądu, który miałby rozpatrywać spory wynikające z obowiązującego między stronami stosunku prawnego. Jednocześnie załający podniósł, że przekazanie sprawy w całości wg właściwości Sądu w Warszawie stanowi znaczne obciążenie finansowe dla powoda, który nie jest w stanie ponieść kosztów związanych z opłatą od zażalenia, nie mówiąc o kosztach dojazdu do W. na rozprawę. Mając na uwadze względy celowi ekonomii procesowej, sprawa powinna być rozpoznawana łącznie według pierwotnej właściwości wskazanej przez powoda wytaczającego powództwo.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm prawem przepisanych,

Pozwani złożyli odpowiedź na zażalenie wnosząc o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Art. 202 k.p.c. stanowi, że niewłaściwość sądu dającą się usunąć za pomocą umowy stron sąd bierze pod rozwagę tylko na zarzut pozwanego, zgłoszony i należycie uzasadniony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Sąd nie bada z urzędu tej niewłaściwości również przed doręczeniem odpisu pozwu. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, okoliczności, które uzasadniają odrzucenie pozwu, jak również niewłaściwy tryb postępowania, brak należytego

umocowania pełnomocnika, brak zdolności procesowej pozwanego, brak w składzie jego organów lub niedziałanie jego przedstawiciela ustawowego sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy.

Omawiany przepis statuuje obowiązek pozwanego zgłoszenia zarzutu co do niewłaściwości usuwalnej - pod rygorem jego utraty - przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Później zgłoszony tenże zarzut - jako sprekludowany - jest bezskuteczny. Nadto samo zgłoszenie zarzutu nie jest wystarczające. Ustawa wymaga, aby zgłoszony przez pozwanego zarzut został należycie uzasadniony. Brak uzasadnienia zgłaszanego zarzutu prowadzi do jego oddalenia. Spełnienie wymagania zgłoszenia tego zarzutu, w chwili gdy pozwany nie wdał się jeszcze w spór co do istoty sprawy, może nastąpić przez złożenie oświadczenia na rozprawie do protokołu, jak i przed rozprawą w formie pisma procesowego.

Stosownie do art. 202 zdanie drugie, sąd nie bada z urzędu także niewłaściwości dającej się usunąć za pomocą umowy stron również przed doręczeniem odpisu pozwu. Z powyższego wynika, że sąd bierze z urzędu pod rozwagę w każdym stanie sprawy właściwość rzeczową oraz właściwość miejscową wyłączną. Nie doznaje także ograniczenia czasowego kontrola prawidłowości zakwalifikowania sprawy do określonego trybu.

Natomiast z przepisu art. 202 zdanie trzecie k.p.c. wynika, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie sąd bierze z urzędu pod rozwagę, na każdym etapie postępowania, okoliczności, które uzasadniają odrzucenie pozwu, jak również niewłaściwy tryb postępowania, brak należytego umocowania pełnomocnika, brak zdolności procesowej pozwanego, brak w składzie jego organów lub niedziałanie jego przedstawiciela ustawowego. (Zob. E. Obara, Zastrzeżenia wnoszone do protokołu posiedzenia, PS 2008, nr 1, s. 142).

Zatem stosownie do treści art. 202 k.p.c. sąd nie bada z urzędu właściwości dającej się usunąć za pomocą umowy, a zatem właściwości miejscowej usuwalnej, gdyż jedynie w tym zakresie strony mogą zawrzeć umowę o właściwość. Poprawne rozumienie tego przepisu jednoznacznie odnoszącego się do właściwości umownej powinno zatem prowadzić do uznania, że niedopuszczalne jest badanie właściwości miejscowej przez sąd wówczas, gdy strony zawarły umowę o właściwość. Bez znaczenia musi przy tym pozostawać czy strona powodowa zastosowała się do zapisów umownych i wniosła pozew do sądu, któremu poddano spór pod właściwość w umowie, czy też dokonała innego wyboru. (K. D., P. O. M., S. K. artykuł (...).2010.9.32 Badanie właściwości miejscowej sądu z urzędu w świetle zmian wprowadzonych do art. 202 kodeksu postępowania cywilnego. Teza nr 1, (...))

W związku z tym należy podkreślić, że niewłaściwość usuwalna może być wzięta pod rozwagę przez sąd jedynie na zarzut pozwanego, nie zaś z urzędu na każdym etapie postępowania. W niniejszej zaś sprawie, taki zarzut został zgłoszony prawidłowo w określonym przez prawo terminie. A co za tym idzie nie może być mowy o naruszeniu powyższej normy prawnej.

Niesłuszny jest również zarzut żalącego, że postanowienie § 9 zawarte w umowie zlecenia z dnia 13 lipca 2013 roku nie mogło mieć zastosowania do stwierdzenia niewłaściwości sądu, ponieważ przedmiotowa umowa nie została przez powoda podpisana. Wprawdzie zgodzić się należy z oceną, że załączona przez powoda do pozwu kserokopia wyciągu z umowy zlecenia nr (...) nie jest przez niego podpisana, to jednak jest to wręczony R. K. egzemplarz umowy, którego powód nie miał obowiązku podpisać, jako pozostającego do jego dyspozycji. W związku z tym dokument ten nie może być miarodajnym dowodem co do braku zaakceptowania warunków umowy zlecenia z dnia 13 lipca 2013 roku. Takim natomiast dowodem już jest załączony przez pozwaną dokument „deklaracja - upoważnienie Nr 038/XXII” z dnia 13 lipca 2013 roku, objęty oświadczeniem powoda o zapoznaniu się ze stanowiącą załącznik do niniejszej Deklaracji umową zlecenia i akceptacji jej postanowień. To zaś oznacza, że powód zgodził się na warunki określone w umowie zlecenia w tym na postanowienie zawarte w § 9 tejże umowy tj. klauzulę prorogacyjną. Wobec tego sądem właściwym do rozpoznania zgłoszonych roszczeń pomiędzy stronami jest Sąd Rejonowy w Warszawie. Z tych też względów, z uwagi na zarzut pozwanego podniesiony zgodnie z art. 202 k.p.c., przekazanie sprawy do rozpoznania wskazanemu Sądowi było jak najbardziej uprawnione.

Ekonomia procesu, koszty i uciążliwość dojazdu strony do W., nie może na gruncie rozpatrywanego przypadku przesądzać o właściwości Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. Wskazane kryterium, choćby nawet w ocenie żalącego uzasadnione, nie determinuje bowiem właściwości miejscowej sądu, gdyż nie znosi umownych ustaleń

stron w tym przedmiocie, a co za tym idzie nie może zostać uwzględnione przy stwierdzeniu jego właściwości. Ponadto na marginesie wskazać należy, iż koszty tak prowadzonego postępowania będzie można ograniczyć za pomocą pomocy prawnej udzielonej przez sąd wezwany.

Zaskarżone orzeczenie Sądu pierwszej instancji jest zatem zgodne z prawem. Mając powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie, jako bezzasadne

Przewodniczący Sędziowie

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i stronie pozwanej (x2).